

[Glønborg]

handlingsplanen, nemlig at man, når det drejer sig om befolkningspolitik, bør være opmærksom på, at familien udgør en vigtig del af den sociale struktur. Gid mennesker, der skal ud at assistere, og gid mennesker, der skal sidde her og træffe beslutninger om, hvilke former for bistandsydelse vi vil yde, altid vil vide at respektere de familiemønstre, som findes i de lande, hvor man skal arbejde! Det vil være til stor gavn for hele sagen.

Jørgen Tved (FK):

Jeg kunne næsten gøre hr. Riishøjs ord til mine, da han sagde: Nu har vi diskuteret i mange timer, og hvad har vi så fået ud af denne debat?

For mig at se har det været ligesom at slå i en balje vand: der er lidt uro på overfladen et stykke tid, men hvis der ellers ikke er nogen, der sparker til baljen, falder vandet hurtigt til ro igen. Vi har diskuteret 4-5 timer, og der er vel ikke kommet noget som helst ud af dem.

Fru Helle Degn havde ventet eller håbet på, at der var kommet nogle initiativer på det miljømæssige område, at nogle af ministrene ligefrem havde slidt vejen til talerstolen tynd. Er det ikke at være lidt vel optimistisk? Nu har vi jo været igennem behandlingen af et finanslovsforslag, hvor der ikke er noget, der tyder på, at der kommer nogen initiativer i den retning; så er det vel nok at spænde buen lidt for højt at håbe på, man kort tid efter skulle se den samme regering komme med nogle positive initiativer. Jeg må tilstå, at vore forventninger var knap så høje.

Derimod er mine forventninger til hr. Per Stig Møller absolut ikke blevet skuffet. Han er jo en ideologisk kæmper af rang, og jeg har ikke noget imod, at han forfægter den ideologi, han har; det er rart at vide, hvor man har sine politiske pappenhemjere.

Når han f.eks. fortæller, at udviklingen i Etiopien netop er så ulykkelig på grund af det politiske system, man har dernede, kunne jeg godt tænke mig bare at få antydning af dokumentation for denne påstand. For alle, som arbejder med tingene, og som har en smule begreb om, hvad der sker i det pågældende område, fortæller, at regeringen på alle måder forsøger at hjælpe, både når det drejer sig om at få nødhjælpen frem til de områder, hvor der er behov for den, og at man også på lidt længere sigt forsøger at flytte befolkningen fra de områder, der

igennem 4-5 år har været ramt af en ganske alvorlig tørke, ned til områder, man kan dyrke, og hvor de mennesker kan brødføde sig selv. Jeg vil da gerne vedstå, at det nok er muligt, denne flytning ikke er gået helt så blidt som at rejse med S-toget fra Ballerup til Hovedbanegården, men betingelserne er altså også lidt anderledes.

Det er rigtigt, som hr. Per Stig Møller siger, at den helt store gevinst i sin tid var Marshallhjælpen. Det var en mægtig gevinst, for USA fik fanget det halve Europa i nogle politiske beslutninger.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om der ikke kunne komme lidt ud af denne debat. Vil det f.eks. ikke være rimeligt, at man nu giver den cementfabrik, man har hjulpet med i Vietnam, det sidste pift, således at den kommer til at køre efter hensigterne? Ellers kan vi komme i den situation, som andre har advaret imod, nemlig at vi giver vores bistand i form af nogle højteknologiske virksomheder eller på områder, hvis teknologi vi ikke sørger for at modtage, hvis teknologi vi ikke sørger for at modtage, hvis teknologi vi ikke sørger for at modtage, hvis teknologi vi ikke sørger for at modtage, hvis teknologi vi ikke sørger for at modtage, hvis teknologi vi ikke sørger for at modtage.

Derfor er jeg også lidt bekymret over, hvad fru Lone Dybkjær sagde om, at vi skal være konstruktive, når det drejer sig om at få de danske erhvervmæssige interesser kørt ind i vores ulandshjælp. Jeg tror, man har et meget rimeligt forhold, som tingene er fordelt i øjeblikket. Det er jo ikke sådan, at udenrigsministeren – undtagen når han tager til Filippinerne – rejser ud med en pose penge i hånden. Det er som regel den danske industri, der i høj grad nyder godt også af dansk ulandsbistand. Jeg vil advare mod, at den bliver for teknologisk, og at erhvervsinteresserne bliver det afgørende.

Det kan godt være, hvis jeg skal tale i billeder, at der er mere brug for en plov, der kan trækkes af en stud, frem for en traktor, der kan trække mange gange det antal plovskær, som studen kan klare. Med andre ord: lad os afpasse vores hjælp efter modtagernes behov og ikke efter, hvad der passer dansk industri bedst.

Vi havde håbet på og kan måske se frem til, at vi på et senere tidspunkt får en egentlig debat om Brundtland-rapporten og ikke en debat, som vel gik på at vælte den nuværende regering. Her synes jeg Socialdemokraterne snart skulle tage sig sammen og komme med den mistillidsdagsorden, vi gerne stemmer for.